

Ίταλικός κινηματογράφος: Γυναικεία θεώρηση

της Έλ. Πανάγου Κοσμαδάκη

«Είναι πραγματικά άπιστευτο με πόσα θέματα έχει πλουτίσει ο φεμινισμός τον κινηματογράφο, τη λογοτεχνία, την έρευνα τα τελευταία δέκα χρόνια! Τόσα διαφορετικά θέματα, που παλιότερα δεν ήταν δημοφιλή, μάς απασχολούν και αναλύονται σήμερα. Άλλά η πραγματική μας εικόνα δεν έχει ακόμα ολοκληρωθεί. Η γυναίκα παραμένει μισοκρυμμένη μέσα στη σύγχρονη κουλτούρα, που ακόμα είναι κύρια ανδρική. Έξακολουθοῦμε να είμαστε ή σιωπηλή πλευρά, τό βραδυνό μαϊστράλι αυτής τής κουλτούρας» «Έτσι παρουσίασε στό φετινό φεστιβάλ του Βερολίνου, ή νέα Ίταλίδα σκηνοθέτης Τζοβάννα Γκαλιάρντο, τό τελευταίο της φίλμ «Ο δρόμος με τούς καθρέπτες» (VIA DEI

SPECCHI). Με τό φίλμ αυτό, στό οποίο πρωταγωνιστούν ή Νικόλ Γκαρσία, ή Μίλβα καί ο Χ. Μπένετ, συμμετείχε ή Ίταλίδα στό Φεστιβάλ του Βερολίνου.

Καί είναι τό δεύτερο φίλμ που γυρίζει ή Γκαλιάρντο. Στο πρώτο της φίλμ «Μητρική αγάπη» (MATERNALE) είχε ασχοληθεί με τή σχέση μητέρας-κόρης. Έδώ μάς διηγείται τήν ιστορία μιας σύγχρονης γυναίκας τής Φραντσέσκα, που θά μπορούσε να μην έχει κανένα πρόβλημα. Είναι παντρεμένη με κάποιον άντάξιο της καί έχει κάνει μία πετυχημένη καριέρα, σάς έχει κάνει μία πετυχημένη καριέρα, σάν δικαστής. Στη ζωή της προσπαθεί πάντα να συνδυάσει μ' επιτυχία τή δουλειά της με τήν ιδιωτική της ζωή. Είναι λογική,

ήρεμη, αξιόπιστη αλλά καί ανταγωνιστική με τούς άνδρες, όταν χρειάζεται. Όπου στην πορεία μιας ανακρίσεως, γνωρίζεται με μία μάρτυρα τή Βερόνικα. Γυναίκα που ζει σ' έναν κόσμο ρομαντικό, γεμάτον από όνειρα καί πάθος. Ένα κόσμο έντελώς διαφορετικό απ' αυτόν τής πρωταγωνίστριας, που τήν κάνει ν' αναρωτιέται, αν στον αγώνα της να πετύχει έχει σκοτώσει μία άλλη πλευρά του εαυτού της.

Είναι αλήθεια πως στό χώρο του γυναικείου κινηματογράφου έγιναν πολύ αξιόλογα βήματα τα τελευταία χρόνια. Οι γυναίκες αρχίζουν να μιλάνε στη δική τους γλώσσα. Διαφορετικά θέματα, άλλα εκφραστικά μέσα, όλα ιδωμένα με μία καινούργια, πραγματικά νέα θεώρηση των πραγμάτων, από μία άλλη οπτική γωνία.

Στήν Ἰταλία φίλμς ὅπως τὰ « Ἀνήκω στὸν ἑαυτὸ μου» (Io sono mia), « Ἀγαπῶ, δὲν ἀγαπῶ» (Amo, non Amo) ἢ τὸ «Πλανήτης Ἀφροδίτη» (Pianeta Venere) δείχνουν τίς νέες τάσεις, τὴ γυναικεία θεώρηση τοῦ Ἰταλικοῦ Κινηματογράφου.

Σιγά-σιγά οἱ Ἰταλίδες ἀνακαλύπτουν τὴν κινηματογραφικὴ γλῶσσα καὶ σὲ διάφορες πόλεις δημιουργοῦν ὁμάδες, πού ἀσχολοῦνται συλλογικά μὲ τὸν κινηματογράφο. Μερικὲς ἀπ' τὶς ὁμάδες αὐτές, πού ἔκαναν καὶ τὴν ἐμφάνισή τους στὸ Διεθνὲς συνέδριο, μὲ θέμα «Γυναῖκες καὶ Ἔργασία» στὸ Τορίνο, τὸν περασμένο Ἀπρίλη, γυρίζουν ἐρασιτεχνικά φίλμς καὶ

προσπαθοῦν, καλύπτοντας ἓνα τεράστιο κενό, νὰ καταγράψουν τὰ προβλήματα καὶ τοὺς ἀγῶνες τῆς γυναίκας σήμερα. Τὰ ὀπτικοακουστικά μέσα μῆκαν ἐπιτέλους στὸ χῶρο τοῦ γυναικείου κινήματος, καταγράφοντας τὴν ἱστορία του. Πολλὲς ἀπ' τὶς ὁμάδες αὐτές ἐκδίδουν καὶ κινηματογραφικά περιοδικά, διοργανῶνουν προβολὲς ἀξιόλογων γυναικείων ταινιῶν καὶ συζητήσεις.

Εἶναι ἀλήθεια, πὼς ὁ φεμινισμὸς μὲ τὴν πραγματικὰ νέα ὀπτικὴ τῆς γωνία, πρόσφερε μιά ἄλλη καινούργια, ρεαλιστικὴ θεώρηση τῶν πραγμάτων. Γιά πρώτη φορά μπορούμε νὰ δοῦμε καθαρά τὴν

καινούργια γυναῖκα νὰ γεννιέται, ν' ἀγαπάει, νὰ δουλεύει... Τὴν πραγματικὴ εἰκόνα τῆς σύγχρονης γυναίκας, μιᾶς γυναίκας ἀπομυθοποιημένης, πολυδιάσπαστης, διαφορετικῆς, πού ἐνῶ ἐξακολουθεῖ νὰ κρατᾶει μὲ τρυφερότητα στὸ στήθος τῆς τὸ μωρό τῆς, ἀρχίζει νὰ σκέπτεται, νὰ μὴν ἀνήκει πιά σὲ κανέναν καὶ πατώντας σταθερά στὸ χῶρο τῆς δουλειᾶς τῆς, χαράζει τὸ δικό της δρόμο. Ἡ γυναῖκα θὰ πρέπει νὰ ὀλοκληρωθεῖ μέσα στὴν κουλτοῦρα. Εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικό νὰ μπορέσει νὰ μᾶς μιλήσει γιὰ τὴν διαφορά τῆς, διαφορετικὰ κινδυνεύει ν' ἀφομοιωθεῖ ἀπ' αὐτὴ τὴν κουλτοῦρα.